

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

— 't Is om het te besterven ! kloeg de oude Krummel, toen hij bleek en geheel ontdaan alles aan Willy vertelde.

— 't Is mislukt, bekende Willy. Ik begriep het niet ! Die bastaard moet taai zijn als een oude kat, want 't vergif is krachtig. En wat weet hij ? Speelt hij weer met ons ? Hui-chelt hij ?

— O, hij is een vreeselijk mensch !

— Hoor eens, ik geef de poging niet op. Vannacht moet hij sterven.

— O, neen... neen...

— Ik zeg u, dat het hard om hard gaat...

— Wat dan ?

— Hij dood... of wij aan de galg ! Laat mij nadenken. Ik weet een middel dat nu niet falen zal. Als hij slaapt spuit ik hem met vergif in en voor de morgen licht, zakt zijn lijk in de zee. Een vreeselijke nacht van inspanning ja, maar dan zijn we ook voor altijd gerust en veilig. Ik laat me zoo gemakkelijk niet verslaan.

Moest ik daarvoor al die gevaarlijke reizen doen ? Deroem moet dood !

Gevallen.

Deroem ging natuurlijk niet naar den dokter, maar hij begaf zich naar een klein huizeke, waar hij Anna Mertens en Jules Bru-

waan ontmoette.

Toen het meisje het huis van haar oom ontvlucht was en zich onder de hoede van een oude brave vrouw, een kennis van Joris, gesteld had, smaakte ze een dag later het zalig genot haar verloofde te ontmoeten. Na nog een lang oponthoud was de hulploeds dan toch in 't vaderland teruggekeerd maar hij hield zich nog schuil om geen slapende honden wakker te maken, zooals het spreekwoord zegt.

— Bruwaan, we moeten vannacht werken, sprak de klerk, toen hij het huizeke binnentrad.

— Aan onze zaak !

— Ja.

— Hoe eer, hoe liever !

— Wat is er dan ? vroeg Anna.

— We gaan dat niet aan de neus van een meisje hangen, schertste Deroem. Alle geheimen worden eens openbaar.

— Maar gij zult tegen mijn oom niet te hard zijn, als ge hem bedoelt met uw zaak.

— Wees gerust... Ik heb de grootste achtting voor den allervroomsten heer Krummel senior ! Maar bemoei gij u maar alleen met uw schat en droom dezen nacht aangenaam van hem.

Weldra vertrokken beide jonge mannen. Onderweg vertelde Deroem hoe men hem had willen vergiftigen.

Bruwaan was hevig verontwaardigd en wenschte maar onmiddellijk naar het gerecht te gaan en vader en zoon aan te klagen.

— Neen, neen, wedervoer zijn makker. Geen overhaastig ; alles met overleg, want we hebben met gladde vogels te doen, twee kerels, die door veel waters gezwommen zijn en ze zouden ons nog kunnen ontsnappen. En

dat mag niet.

— Onmogelijk ! Met mijn bewijzen ? Maar wat wilt ge dan ? Hoe zijn uw plannen.

— Ook nog eens plezierige tooneelen beleven als een half uur geleden, toen de allervoornaamste heer Krummel, de machtige patroon, zoo voor mij schrok. Ik heb een goed plan. Ik durf wedden om mijn leelijken kop, dat de schelmen dezen nacht weer zullen probeeren om mij het hoekje om te zenden. Zoo gauw geven ze het niet op. Maar ik neem mijn voorzorgen en hoor nu eens welke. Gij gaat met mij mee in mijn kamer, en blijft daar van nacht. En dan nog een derden persoon moeten we hebben.

— Wie ?

— Wacht maar even. Een vriend van mij en een stevige kornuit die van den duivel niet bang is. Ge zult wat beleven als 't ons wat mee valt.

Eenige oogenblikken later klopte Deroem op de deur van een kleine woning. Na enkele stonden verscheen een hoofd door een bovenraampje en klonk het vrij knorrig.

— Wie is er daar ?

— Aloha Jim, kom maar eens gauw uit uw nest ! riep Deroem. Ge kent me wel !

— Zijt gij het ?

— Met haar en huid.

— Ik kom ! Een oogenblik !

— Wie is dat ? vroeg Bruwaan.

— Een politieagent, een goede kennis van me, een brave kerel, die voor mij alles zou doen.

— En wilt ge dien meenemen naar uw kamer ?

— Ja. Dan kan hij vader en zoon tegelijkertijd aanhouden. En we flikken het zonder opschudding.

De deur werd geopend.

— Zigt ge niet alleen ? vroeg de agent.

— Neen, ik heb een vriend mee... Verschrik niet als ge hem ziet.

— Kom binnen ! Ik zal licht maken.

De man stak een lamp aan en dan stond hij een wijle als verstomd.

— Is dat Bruwaan of zijn geest ! riep hij daarna verbaasd. Is het de hulploods, die verdrinken was ?

— Geesten of spoken bestaan voor u niet. Het is dus de doodgewaande. Ge kent hem hé.

— Ja, de hulploods Bruwaan. Wel geluk gewenscht !

— Nu, hij zal u later wel eens zijn avonturen vertellen, hernam de klerk. Thans hebben we u noodig. Ge weet dat ge me eens gezegd hebt, hoe ik u maar te ontbieden had zoo ik u hulp wenschte. En ik maak nu van uw aanbod gebruik. Trouwens is er voor u een prachtige zaak op handen. Dat kan bevordering brengen. Luister eens ! 't Is een zonderlinge historie maar zoo is onze tijd ook.

— Ge maakt me nieuwsgierig.

— 't Gaat tegen Krummel en zoon !

— Wat !... Tegen hen ?

— De deftigste meest geachtste menschen der stad, hé !

— Nu ja, omdat ze rijk zijn... Wij kennen ze beter.

— Ja, en wij brengen ze aan de galg

— Wordt ge gek ! riep de agent verbaasd dit.

— Jim, wees nu kalm en denk eens na. De groote schurken zitten niet altijd onder 't kleine volk. De allerdeftigste, alomgeachte, allervroomste Bruno Krummel is een allergeemeenste, allerlafste, allerlaagste schurk en een fielt. Hij wou een nieuwe rijke worden en daarom drijft hij handel met den vijand. Hij

is een gemeene smokkelaar voor de Duitschers en een landverrader.

— Wat zegt ge toch allemaal. En is dat waar ?

— We hebben er de bewijzen van... Laat eens zien Bruwaan.

De hulploods toonde nu eenige foto's van Duitse officieren en soldaten die bij burgers stonden.

— Kent ge dezen heer ? vroeg de klerk, op een der figuren wijzend.

De agent bekeek het en zei onmiddelijk :
— Ik zou zweren dat het de zoon Krummel is. Of 't is zijn dubbelganger.

— En ge zoudt geen valschen eed afleggen. Hij is het. En die foto is aan de grens van 't oorlogsland gemaakt. Er zijn er nog !

— Dat is knap werk, zei Jim vol bewondering toen hij alle portretten bekeken had.

— Wat ? Dat smokkelen ?

— Neen, dat najagen van die schurken. En de beul zal ook knap werk kunnen verrichten, dat is zoo helder als de zon. 't Is natuurlijk landverraad.

— Juist, nu komen we aan ons tweede punt. Die kerels hebben echter nog meer op hun geweten.

— Zoo nog al ?

— 't Had weinig gescheeld of ge hadt binnen drie dagen achter de kist van Deroem kunnen stappen.

— Wat ?

— En een prachtige grafrede mogen hooren van den allergevoeligsten Bruno Krummel. Maar dat hij mij naar de andere wereld zond dat zou de onverbeterlijke huichelaar er natuurlijk niet bij verteld hebben.

Deroem verhaalde nu de poging tot vergiftiging.

— Ze moeten dus vermoeden, dat ik iets

weet, voegde hij er bij.

— Welke schavuiten, riep Jim nijdig.

— Dat de Vertrouwen vergaan is, weet ge ook.

— Is het nu waar ?

— Er is een telegram gekomen van de twee overlevenden. Al de andere arme drommels zijn naar de haaien. Maar de straf zal in een keer komen. Hoor mijn plan, Jim. Ik ben zeker, dat de kerels dezen nacht weer wat willen uithalen tegen mij. Ge gaat dus met u beiden mee naar mijn kamer. Ik zal u daar verstoppen, en zelf ga ik op mijn bed liggen. We zullen dan zien wat er gebeurt. Zigt ge klaar Jim ?

— Natuurlijk ! Dat is een kolfje naar mijn hand.

— En ge neemt een goeden revolver mee.

— Wees gerust !

— Ik ben ook gewapend, zei Bruwaan.

Het drietal begaf zich spoedig op weg en door de kantoordeur bracht Deroem zijn vrienden ongemerkt naar boven. Hij wees hun een goede schuilplaats.

De klerk ging dan nog even naar de vertrekken der heeren Krummel. Bescheiden klopte hij aan.

— Binnen ! klonk het.

— Wel, zigt ge nog naar den dokter geweest ?

— O, 't was niets... Hij denkt, dat het bier of iets anders vervalscht was... Er wordt nu zooveel rommel gebruikt met al die oorlog fabricages.

— Juist, juist...

— Maar hij gaf me den raad eens goed te slapen... En ik heb er inderdaad veel neiging toe,

— Doe dat, en 'k zal morgen niet op een uurtje zien, hernam de baas beschermend.

— Best. Dan kruip ik er gauw onder. Goeden nacht !

De klerk verdween weer.

— Hij zal wel heel lang slapen ditmaal, zei Willy.

— Zouden we het doen ? vroeg zijn vader. 't Is toch verschrikkelijk.

— Ik meende u nu toch overtuigd te hebben.

— Maar ik zie er geweldig tegen op.

— Ik hoor u weeral afkomen. Maar samen de daad doen of samen naar de beul ! We moeten solidair blijven. O, nu zal het lukken ! Daar ligt het spuitje. Er is een fijne punt aan. Een prik en eer hij zich bewegen kan is 't vergif in zijn bloed en slaat het hem machteloos. En dan zijn wij van al onze onrust verlost. 't Gaat nu op leven en dood.

— Maar zou hij niets vermoeden ?

— Eerst vreesde ik er voor, doch nu niet meer. Hij is toch nog dom ook. En die dokter zal zoo'n armen duivel niet scherp onderzocht hebben. Bovendien liet mijn vergif bijna geen spoor achter. We gaan straks samen naar zijn kamer. Ik heb al voor een passepartout gezorgd. En 't lot is ons gunstig. De kerel is zeer slaperig en zal ons dus niet hooren.

Ze bleven nog een uur wachten.

— Kom, 't zal al tijd zijn, zei toen de zoon en de oude schrok bij dat woord.

— Hij slaapt misschien nog niet.

— Ja wel. In elk geval kunnen we luisteren... Een beetje moed.

— Als 't moet, vooruit dan.

En de vader zocht steun aan den arm van den zoon.

Intusschen lag Deroem op zijn bed.

('t Vervolgt).